

'אוי ואבוי'... מתבונן מהצד

על מיוחדות הפורום וייחודו של המסע.
נעם אבן

קריאת 'אוי ואבוי' של יגאל בכל עלייה לאוטובוס הפכה למעין אישור שזהו. עד עכשיו למדנו על מרוקו, עכשיו נצלול חזרה להוויה של מזכ"לים ומזכ"ליות תנועות נוער וארגוני נוער.

זו הייתה התחושה שלי בכל פעם שהשמיע את 'קריאת השבר'. המהפך מתחנת הלימוד למעבדת האוטובוס היה מהיר מאוד. בכל נסיעה התגבשו זוגות שונים על ספסלי האוטובוס ובמעבר. היו שישבו להכיר וללמוד אלה על אלה והיו שהתכנסו לדיון רציני, ממש רציני, על היכולת לפעול במשותף ועל האפשרות להגיע בכלל למכנה משותף לכולנו.

ואז, לפני שהאוטובוס נעצר, קובי לוקח את המיקרופון. פותח בברכת שלום במרוקאית ומסביר לאן אנחנו מגיעים ומה נעשה, נלמד, נראה כאן.

יורדים מהאוטובוס ומיד (כמו שאבחנו טל) כולנו חניכים בקבוצה. מקשיבים, מתעניינים, לומדים ושואלים שאלות.

לכאורה הנסיעה למרוקו הייתה יציאה מאזור הנוחות. נסיעות ארוכות בארץ מפתיעה ומגוונת מאוד. רבעים עתיקים לצד שכונות חדשות, שפה לא מוכרת (לרובנו) והיסטוריה בכל פינה.

חבורה של מנהיגים, מזכ"ליות ומזכ"לים של תנועות נוער וארגוני נוער. בשגרה עוסקים בחינוך, בהדרכה, בהובלה ובגיבוש אסטרטגיות. כולם חברים במועצת תנועות הנוער ולכל אחד ואחת שליחות בשם התנועה והארגון. מגיעים עם שאלות לגבי דרכי המשך.

למביט מהצד ההפרדה בין התפקיד, שבא לביטוי באוטובוס ובמפגשים הפנימיים, לבין היות חלק מקבוצה מודרכת במהלך המסע, נראית מאוד מיוחדת. דומה שהביטחון, האישי והמקצועי, מספיק חזק כדי לא להזדקק להגדרות ולזרז עם תכני המסע.

כל פעילות, בכל אחת מתחנות המסע, מתקבלת בטבעיות. בין אם משמעה הקשבה ובין אם משמעה הפעלה ברחבי בית עלמין או ברחובות העיר.

מאוד מיוחד לראות את הרצון ללמוד ולהבין, ומצד שני את היכולת להביע רעיונות ותפיסות עולם בשיחות פנימיות.

בסוף השבוע, במיוחד אחרי ששמעתי כמה מהחוזרים מארוחת ערב שבת בבית משפחה יהודית במרקש, הסתבר לי עד כמה נושא המסורת היהודית וההעברה מדור לדור מעסיק את החברים והחברות בשגרת יומם. דומה שנכון היה להרחיק עד מרוקו כדי לכתוח אצל האנשים את הנושא ולעמת אותם עם עולמם ועם אופי המסורתיות במשפחתם, על פי השקפת עולמם.

כמו במסעות קודמים בהם זכיתי להשתתף, למדתי גם הפעם שאתם, חברות וחברי מועצת תנועות הנוער, מומחים של ממש בזיקוק נושא, בהעמדת פעילות (או הפעלה) באופן מידי וביכולת למצוא בכל מקום ובכל זמן את האפשרות ואת ההזדמנות להתלבט, להקשיב, להיפתח ולפעמים גם לשבת בכיף, לשתות, לצחוק ולרכל.

במפגש הסיכום הבנתי שלכאורה יצאתם מאזור הנוחות, אבל למעשה נוצר אזור נוחות חדש ויציב - משלחת מת"ן. המכששים ביניכם בבוקר, בבית פיליפס, לפני תחילת מפגש הסיכום לא דמו כלל למפגש בשדה התעופה, ביציאה למסע.

נזכרתי בתצפית שקיימתי במרכז הארצי לפיתוח מנהיגות באריאל. קבוצת תלמידות ותלמידים עלתה עם מחנך הכיתה למתקן גובה, לפעילות קבוצתית מאתגרת. כשירדו, בעודם עומדים נרגשים ומחליפים חוויות לפני צילום קבוצתי, אמר מחנך הכיתה: עלינו כקבוצה וירדנו כצוות.

במהלך המסע ובמיוחד בסיומו הרגשתי שהמשפט הולם את התהליך לאורך המסע.

מסע של למידה והעמקה, של הכרת מורשת ומסורת יהדות מרוקו ושל הבנת המציאות המיוחדת במדינה שנשלטת בידי מלך רב-ארמונות וברחובותיה דלות לצד שמחת חיים.

משלחת שהתחילה כקבוצה ובמהלך הליכות משותפות, שיחות ספסל באוטובוס, בילויים משותפים בפאס ובמרקש ושיחות קבוצתיות ערכיות ומשמעותיות, חברה התגבשו והפכו לצוות.

עוד נכונה הובלה ועשייה משותפת לשולחן מת"ן, בזה אני משוכנע.

תודה על האפשרות לקחת חלק במסע מיוחד, מעורר שאלות, מלמד ומאתגר.